

DAVID VĚRNÝ

proměna

syrový thriller o boji
muže s přírodou a se sebou samým

proměna

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © David Věrný, 2023
Cover © Adéla Korbelařová, 2023
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3346-0 (pdf)

DAVID VĚRNÝ
proměna

VENDETA

OBSAH

KAPITOLA PRVNÍ	krev	5
KAPITOLA DRUHÁ	sebevražda	17
KAPITOLA TŘETÍ	přítel	45
KAPITOLA ČTVRTÁ	nový domov	71
KAPITOLA PÁTÁ	hlad	107
KAPITOLA ŠESTÁ	vetřelci	125
KAPITOLA SEDMÁ	otec a otec	170
KAPITOLA OSMÁ	strom	192
KAPITOLA DEVÁTÁ	strýček	222
KAPITOLA DESÁTÁ	zima	251
KAPITOLA JEDENÁCTÁ	vina	290
KAPITOLA DVANÁCTÁ	návrat domů	317

KAPITOLA PRVNÍ

krev

Dnes měl Petr dlouhý a náročný den, malou oslavu si zasloužil. Music Bar, na který denně koukal oknem z kanceláře, posloužil dokonale.

Roky tvrdé práce se konečně vyplatily. Pět let nechodil domů k večeři dříve než v sedm večer. Pět let vídával Janu v šeru obývacího pokoje či ložnice, kde se unavený snažil v pěti minutách lásky kompenzovat jejich ztracený čas. Pět let tvrdohlavého a stále obtížnějšího odmítání dítěte. Dítě a partner potřebují klid, zázemí a Petrovo povýšení.

Když ředitel při ranní poradě oznámil jméno nového národního manažera, hlasitý tlukot srdce dosavadního team leadera Petra Krátkého slyšel každý v zasedací místnosti. Takové bylo ticho z překvapení. I přes nesporné profesní kvality a pracovní nasazení byl oproti kolegům ve firmě krátce. Nikdo tedy tuto nominační alternativu neočekával. Ani Petrův kolega a nejlepší přítel Tomáš, který měl dle všech předpokladů pozici získat.

Při vstupu na pánskou toaletu v baru Petr ztratil balanc, stočil se prudce doleva, kde jeho další postup zkomplikoval odpadkový koš a zeď. Jako malé dítě hledající rovnováhu se o zeď opřel dlaněmi a po studených obkladech se dostal až k umyvadlu.

Pár vteřin s hlavou pod studenou vodou pomohlo. Petr se narovnal a pyšně se na sebe podíval do zrcadla. Rukou si srovnal mokrou patku.

„Národní manažer, kilo základ, už žádné plazení u posraných klientů a nad sebou jednoho plešatého blba, vole, konečně!“

Když se dostatečně nabažil nového manažerského já, nechtěně sjel opileckým pohledem na spodní část své bílé košile.

„Na Kristova léta slušná pneumatika,“ s úšklebkem okomentoval svůj tučný odraz v zrcadle a dvakrát si přes pupek přešel dlaní.

Vícekrát to nestihl, ruka se reflexivně přemístila na ústa, kde pomohla zastavit počínající zvracení. Na poslední chvíli.

Petr pít uměl, dokázal včas rozpoznat plnicí se hráz a zastavit přítok. Dnes to bylo poprvé, kdy to nedokázal. Whisky od Tomáše byla tou poslední kapkou, která stěnu hráze protrhla.

Petr vyšel vrávoravým krokem z toalety. Hlučná hudba, bavící se kolegové, barevné odlesky z disko koule... Vše začalo splývat v jedno. Musel na vzduch.

Na chodníku před barem zastavil, rozhlédl se na všechny strany a pár vteřin přemýšlel, jakým směrem se vydat. Ano, vlevo je to správně, tudy kolem zastávky vede cesta do ráje.

Tak pojď, ty velký zvíře, ty národní manažere, jdeme potěšit ženu.

Jarní vzduch byl tu noc příjemně osvěžující, ale Petrovi bylo každým krokem hůř. Byl vděčný za všechny pevné body, u kterých si mohl odpočinout. Cestou domů nebylo jediné lampy, se kterou by se neobjal, lavičky, na které by chvilku neposeděl, a zábradlí, o které by se neopřel. Chodník i stěny domů se motaly v nekonečné spirále. Čím blíže byl domovu, tím hlouběji jej pohlcovala opilecká mlha. Konečně dveře.

„Lásko... Lááásko!“ Více ze sebe nebyl schopen dostat. Byl rád, že se opřený o kliku udržel na nohou.

Chvilku ticho, pak zvuk klíče v zámku a těla, padajícího na podlahu bytu.

„Zvedat tě teda nebudu, ty čuně!“

„Se umeju... Neboj, budu ok.“

Jana jen s velkou námahou sundala z ležícího Petra kabát, který mu nedávno koupila k narozeninám. Hugo Boss za dvacet tisíc, ten pozvracet nenechá.

Petr se zvedl na čtyři jako pes a pomalu zamířil ke koupelně. Co psí krok, to pád na bok a jen s velkými obtížemi se opět dostával na všechny čtyři a pokračoval v nesnadné cestě. Jana mu otevřela dveře od koupelny a zhnuseně odešla do obývacího pokoje.

Celý mokrý zíral do zrcadla a nemohl pochopit, co se s ním děje. Jindy vypil mnohem víc a nikdy... Ani neudržel svůj pohled v zrcadle, oči těkaly na všechny strany. Potřeboval vzduch, okno.

Vší silou se odrazil od umyvadla směrem k otevřeným dveřím. Setrvačností vběhl přes chodbu do obýváku, kde se zastavil o křeslo a upadl. Konečky prstů nahmatal zeď, postavil se a naklonil k nedalekému okennímu parapetu.

„Otevřít, prosím, potřebuju vzduch... Jani... Prosím!“

Janin našťvaný pohled se změnil v čirý strach. Petrův obličej byl bílý, celý pokrytý potem. V obavách z možné otravy alkoholem vyskočila z gauče, otevřela okno a přidržovala nepravidelně dýchajícího Petra, aby z něj nevypadl.

Mobil, můj mobil je na stole! Věděla, že Petra pustit nemůže. Pár vteřin váhala, co udělat, než si vzpomněla na nehodu z minulého týdne.

Ten den byla nakoupit jídlo a s taškou čekala na tramvajové zastávce. Autem nejela, nechtěla být sama. Byla ráda za jakoukoliv společnost, i když se jednalo o anonymní, často zapáchající spolucestující.

Tramvaj zvonila padesát metrů před zastávkou a všichni cestující se připravovali nastoupit. Ale tramvaj zvonit nepřestávala, a tak se za ní Jana otočila, aby zjistila proč.

Ten sotva patnáctiletý kluk šel přes koleje jako kůň s klapkami. Sluchátka v uších, a bezbarvý výraz hustáka ve tváři brzy vystřídalý údiv a ohlušující nářek.

Nějaký postarší pán zareagoval jako první, strhnul z krku silnou vlněnou šálu a podvázal chlapci amputovanou nohu nad kolenem. Kluk byl v šoku, a tak mu zachránce s vlněnou šálou začal pokládat zdánlivě nesmyslné otázky. Nepřestával na něj mluvit, dokud během tohoto groteskně hororového rozhovoru nepřijela sanitka, zavolaná ostatními svědky.

To je ono, musím na něj mluvit... budu mluvit. Uklidní se a já budu mít čas zavolat záchranku.

„Petře, dýchej! Pořádně dýchej, ty prevíte! Jsem pyšná, že tě povýšili! Od toho dopoledního telefonátu jsem se tě nemohla dočkat, lásko!“

„Promiň, nechtěl jsem...“

„Nemluv, lásko. Za chvíli se ti uleví, já zavolám pomoc a bude zase dobře. Příště půjdeme slavit spolu, ano? Dáme si večeri a něco dobrého k pití. Ale já jen jednu skleničku, lásko, maminky pít nesmí.“

I přes svůj stav Petr okamžitě ztuhl. Náhlý vztek, adrenalin... Na krátký okamžik mlha zmizela. Ve vteřině se narovnal a s pohledem běsnící šelmy se otočil.

„Ty jsi těhotná?!“

Když Jana spatřila Petrův výraz, instinktivně ustoupila o krok vzad.

„Ano, budeme mít dítě, miláčku! Petře, budeš táta!“

„Co kdyby mě nepovýšili?! Kurva, jsme se nějak domluvili!“

„Miláčku, nekřič na mě!“

„A jak jsi mohla otěhotnět, když bereš prášky?“ procedil přes zuby již tiše, ale o to hrozivěji.

„Já, Petře, já už nemohla... Pořád tu jsem tak sama a víš, kolik už mi je... Myslela jsem, že budeš mít radost.“ Jana si sedla do křesla, vložila hlavu do dlaní a začala hlasitě plakat.

Hučení a bolest ve spáncích, okolní svět se roztočil. Petr se jen s vypětím všech sil udržel vestoje opřený o okenní parapet. Hlasitý tlukot vlastního srdce v šíleném tempu.

„Ty jsi je úmyslně nebrala! Ty jsi za mémi zády...!“

Rudo před očima, všechny smysly ovládl zuřivý vztek. Petr se přestal ovládat, odrazil se od parapetu a začal jako zombie s nataženýma rukama klopýtat k Janě.

Tma.

Světlo.

To je bolest! Proč je roztaženo? Petr ležel na zádech a sbíral odvalu otevřít oči. Silné pálení pod víčky a hlava hrozící explozí. Odhodlal se pootevřít oči, ale paprsky slunce bolest ještě zesílily, musel je okamžitě zavřít.

No jasně, zas naschvál nezatáhla závěsy. To jsem večer něco vážně posral! Naposledy tenhle druh pomsty použila před půl rokem.

Petr byl na obchodní schůzce až v Ostravě. Jednání se kupodivu neprotáhlo, a tak mohl vyrazit zpět do Prahy už po poledni. Provoz nebyl hustý, na dálnici nepřekvapila žádná kolona, den se zdál naprosto dokonalý.

Asi po dvou hodinách jízdy zastavil u benzínky, načerpal plnou nádrž nafty a šel zaplatit. Byla to jeho oblíbená čerpací stanice.

Hned mezi dveřmi jej i přes rýmu přivítala vůně vyhlášených hot dogů. I kdyby tu prodávali nejdražší naftu v republice, parkoviště před pumpou by bylo vždy plné.

Trpělivě vystál frontu, a když už měl tak pohodový den, koupil si rovnou dva kousky s veškerou dostupnou přílohou. Chilli v hot dogu přímo zbožňoval.

Petr pokaždé pozorně sledoval obsluhu. Pohrdal někým, kdo sotva prošel základkou a přinesl domů upocených dvanáct tisíc. Stačil jeden kontakt ruky s hot dogem bez předepsaných

rukavic či kleští a okamžitě požadoval jiný párek či rovnou výměnu prodavače.

Tentokrát vše proběhlo bez problémů, a Petr si tak mohl naplno užít chuť šťavnatého párku s lehce nahořklou cibulkou v křupavém pečivu, to celé zalité jím milovanou chilli omáčkou.

Když po jídle usedal do služebního auta, cítil lehkou únavu a příjemné teplo v břiše.

Ujel sotva pár kilometrů a příjemné teplo se začalo měnit v křeče, lehká únava v krůpěje potu na čele.

„Kráva ušmudlaná! Co mi to prodala?“

Další benzínka byla až za dvacet kilometrů, věděl, že je to pro jeho kalhoty příliš daleko.

„Přece se neposeru na sedadlo!“ zaklel a prudce strhnul auto k pravému kraji dálnice. Stačil pouze zapnout výstražná světla, přeskočit svodidla a utíkat do blízkého lesa.

To je lepší než orgasmus!

Když se skrytý za stromem s úlevou vyprázdnil, uvědomil si, že se nemá čím utřít. Papírové kapesníky nechal v autě a okolo sebe měl jen spadané listí. Automaticky k nim natáhl ruku, ale v půlce pohybu se zasekl. Nejsem nějaký venkovský balík.

Rozepnul si bundu a vytáhl z vnitřní kapsy peněženku.

„Kdo v dnešní době používá cash?“ S těmi slovy vytáhl několik menších bankovek a degradoval je na toaletní papír.

Podobných nucených zastávek měl několik, bankovky již nahradil papírovými kapesníky, ale do Prahy se dostal až pozdě večer.

Vyčerpaný, naštvaný a s velkou zízni způsobenou akutním průjmem přijel domů.

„Myslela jsem, že cesta z Ostravy trvá čtyři hodiny, ale proč zrovna dnes chvátat za svou ženou domů, vidí?“ přivítala svého muže viditelně napružená Jana.

„Promiň, Jani, dneska bez hádek prosím, mám dost.“

Jakmile v Petrovi zmizel celý půllitr vody, dala o sobě střeva znovu vědět.

„Kam zase běžíš? Připravila jsem ti dobrou večeři.“

Dveře od toalety se hlasitě zabouchly.

Po deseti minutách pekla stál Petr v koupelně před umyvadlem a jen čekal na další střevní záchvat. Tentokrát touhu po napití potlačil a pouze si studenou vodou opláchl obličej. Bolest břicha ustoupila, pot z tváře začal mizet a Petr se cítil o poznání lépe.

„Lásko, co tam pořád děláš? Pojď si sednout.“

Když vcházel do obývacího pokoje, nemohl si nevšimnout bohatě zdobeného stolu, dobrého vína a rozzářené tváře své ženy. Poznal, že se něco děje, něco slaví, a vůbec netušil co.

Aby předešel podobným trapným situacím, měl všechny důležité narozeniny či výročí zapsány v mobilu. Jak je možné, že mu dnes nezazvonilo žádné upozornění?

Situaci musel zachránit. Aby zjistil, co se děje, potřeboval získat čas. Při představě večeře se mu zvedal žaludek, ale přirozenější způsob odvedení pozornosti nenašel.

„No tak, nosíme na stůl, Jani, už se těším, co to bude, voní to nádherně.“ Ve skutečnosti toho moc necítil, už týden měl smrtelnou mužskou nemoc, rýmu. Ale díky ní měl v autě dnes tolik důležité papírové kapesníčky.

„Hodinu jsem hledala originální recept a dvě hodiny sháněla po Praze ty správné ingredience. Chtěla jsem ti to připravit přesně tak, jak jsi na to zvyklý a jak to miluješ,“ řekla Jana a natěšeně odběhla servírovat večeři.

Petr rychle vyndal z kapsy saka svůj mobil, odemkl jej a v okamžiku zjistil, co se děje. Nemusel ani otvírat kalendář, oznámení se spustilo v přesně uložený čas před několika hodinami. Bohužel přesně v tu chvíli, kdy přes hluk dálnice neslyšel a měl naprosto jiné a naléhavější starosti.

Výročí! Do pytle, a já nic nemám, ani tu posranou kytku!

Petr se v této situaci neocítl poprvé a věděl, jak ji vyřešit. Rychlý telefonát a dárek s kyticí klepe na dveře.

Už se zvedal od stolu, aby po telefonu vše zařídil, když na něj ve stejný okamžik zavolala Jana, aby zavřel oči a nedýchal. Nekonečných dvacet vteřin.

„Už můžeš!“

Silná rýma nepomohla, a tak se čich spojil se zrakem. Zná má vůně a pohled na dva velké hot dogy, koupající se v tuně chilli omáčky.

„Jdi s tím do prdele!“ To bylo to poslední, co stačil vyslovit, než k chilli omáčce přidal obsah svého žaludku.

Tři dny pak byly závěsy nezatažené a jako bonus dostal celibát.

Co jsem provedl tentokrát? Zas týden v tiché domácnosti? Kdyby mě alespoň ta hlava tak nebolela.

„Jani! Ať jsem udělal cokoli, prosím, doneseš mi růžový prášek a vodu? Nemluv na mě, trestej mě, ale ten prášek a vodu, děkuji.“

Petrovi se stále nechtělo pohnout ani otevřít oči. Představa celého dne s kocovinou a našťvanou ženou ho z postele moc nelákala.

„Jani, prosím! Dám se do kupy, vysprchuju se a promluvíme si o včerejšku, ano?“

Stále žádná odpověď.

Do prdele!

Petr otevřel oči a jeho teorie o nezataženém závěsu se ukázala jako správná. Sluníčko jej bodalo do očí a znásobovalo již tak silnou bolest hlavy.

„Jani! Oči mě pálí, tělo bolí, jako by mě zkopal kůň, hlava mi bouchne, můžeš mi prosím přinést ten prášek?!“

Opět bez odpovědi. Začal být nervózní.

Jana přišla vždy. Někdy více, někdy méně našťvaná, ale vždy přišla. Těšila se na tu ranní převahu, kdy Petra i díky kocovině

argumentačně smete. Milovala tu jednodenní nadvládu, kdy se Petr smrskl na pouhého příkyvovače. Tak proč už tu není? Třeba bez prášku, jen s plnou pusou výčitek. Kde je? Pokusil se pohnout. Pohyb prstů u levé nohy jej zabolěl.

„Co jsem to nakopl? No to zase bude ostuda.“

Pomalu si protáhl celé tělo a na konci pohybu si spokojeně založil dlaně pod hlavu.

„Ale jinak mě nic nebolí. Paráda. Tak to jsem byl jen zlitej a někde jsem zakopl nebo skopnul popelnici.“

Bolest hlavy nepolevovala. Dlaněmi přešel po zátýlku až k čelu, ale ruce po vlasech přirozeně nesklouzly, lepily.

Petr ležel na zádech a s hrůzou koukal na své zakrvácené ruce.

„Ty vole, do prdele!!! Jani! Musím k doktorovi, mám rozbitou hlavu. Tohle už není sranda, Jani!“

Odpovědi se mu nedostalo.

„Můžeš laskavě hnout tou nasranou prdelí a přinést mi ten prášek s vodou? Pak si zase trucuj, ale já se potřebuju zmátořit a dostat na pohotovost. Pozítří mám první poradou v nové funkci a bylo by vcelku vhodné, kdybych se tam objevil.“

Ticho.

„Do prdele s tebou!“

Petr už to nevydržel, zapřel se rukama o postel a chtěl rychle vstát, ale do pravé dlaně mu vjela ostrá bolest. Reflexivně se otočil za zdrojem bolesti. V jednom okamžiku zkameněl a z úst vyšel děsivý výkřik.

Pravou dlaň si při zvedání pořeзал nožem, který ležel na posteli. Ležel tam na potřísněném povlečení, celý pokrytý zaslou, tmavě červenou krví.

Petr byl ve vteřině na nohou, bolest hlavy doplnil strach.

To není možné. Jana je určitě na nákupu, je někde pryč. Já to vím.

„Jani! Jani!“ zoufale volal Petr do ticha bytu a jako v transu pozoroval své zakrvácené ruce.

„Ten nůž znám! Ten jsem jí koupil. Ten zasraný krvavý nůž znám... já ho znám!“

Ruce, a po chvílce celé Petrovo tělo, se začaly nekontrolovatelně třást. Jednou rukou se musel opřít o skříň a zanechal tak otisk dlaně, jako zanechávali pravěcí lidé v jeskyních.

Spolu se vzpomínkou na nůž se mu náhle vybavila část minulého večera. Po pár krocích se v šoku sesunul v předsíni na podlahu. Neměl odvahu vejít do obýváku.

Nakonec vstoupil.

Tam ve svém křesle, stejně tak, jak si ji naposledy pamatoval, seděla stále... Se zakrvácenou halenkou a s podříznutým hrdlem.

Když se Petr probral z bezvědomí, jeho přesvědčení o nevině dávno vyprchalo. Roztřesený seděl na podlaze obýváku a pokoušel se pochopit svůj čin. Jak dokázal zavraždit svou ženu, kterou i přes své často přezíravé chování skutečně miloval. Ženu, která ve svém lůně nosila dítě.

Šok po několika vteřinách směr uvažování dokonale otočil a Petra pohltil čistý pud sebezáchovy. Strach o jeho vlastní osud ho zcela ovládl.

„Já sedět nepůjdu! Dvacet let za dvojnásobnou vraždu. Nechat se šukat... Kolem sebe do konce života jen čtyři stěny. Nikdy!“

Stále seděl schoulený na podlaze v obýváku, křečovitě se držel nohou, v hlavě tisíce myšlenek.

„To se radši zabiju. Já sedět nepůjdu, jo, zabiju se!“

Jako smyslu zbavený vstal z podlahy a šel do kuchyně, přitom si dával veliký pozor, aby se ani jedinkrát nepodíval na zohavené manželčino tělo.

V kuchyni si vybral velký ostrý nůž na maso, se kterým si sednul na toaletu. Vyhrnul si rukáv od košile a přiložil ostří nože k zápěstí pravé ruky.

Ve spáncích mu fúkaly malé kovadliny, hlava se točila. Nedokázal to, neřízl.

Tady ne, přijede policie, zachrání mě a půjdu sedět. To chce jistotu, jistotu někde mimo civilizaci, kde mě nikdo nenajde, kde bude čas vykrváčet.

Z tisíce pomatených nápadů jej zaujal ten poslední. Zachytil se v hlavě daleko nejpevněji. Stále se objevoval a překrýval všechny ostatní.

Šumava.

Jako dítě jezdil Petr za dědou na Šumavu. Děda byl vysoký muž s plnovousem, který se pro svou profesi hajného doslova narodil. Po celém okolí byl velice vážený, což Petr poznal sám, když s dědou jezdili do nedalekého městečka na pouť. Většina lidí zdravila dědu již zdálky. A nezdravili ze strachu, jak to bylo v té době běžné, ale z úcty. Děda význam slova pomoc bral velice vážně a nikdy ji nikomu neodmítl. Nezáleželo na tom, jestli se jednalo o soudruha tajemníka z OV KSČ, který se opilý ztratil na honu, nebo o stařenku, která si při sbírání borůvek opřela kolo o jeden z mnoha stromů v lese.

Babička umřela, když byly Petrovi tři roky. Nepamatoval si ji. A osamocený děda byl rád, když za ním každé léto malý vnouček přijel. Celý měsíc s dědou strávil v hájovně, která byla uprostřed hlubokého a starého šumavského lesa.

Zprvu se tam bál, děsil se podivných bytostí, které mohl v tom magickém a zdánlivě nekonečném lese potkat. Ale po čase si ho zamiloval a často v něm i s dědou přespával.

Kdo ví, jak by se jeho život vyvíjel, kdyby dědu nezabil padající strom a on se s rodiči nepřestěhoval do Prahy.

Praha, nekonečná betonová džungle, kde lidé freneticky spěchají, aniž by tušili za čím nebo kam. Ale po čase si nejen zvykl, ale zamiloval si ji. Zamiloval si energii, tu nevyčerpatelnou energii, kdy den nekončil večerem a noc ránem. Praha ho pohltila stejně jako mnohé ostatní, co se do ní přistěhovali hledat štěstí. Pohltil ho konzum, velikost, příležitosti... A hluboký šumavský les z dětství byl zapomenut.

Vystresovaný Petr pobíhal po bytě s turistickým batohem v ruce a vhazoval do něj věci, vybrané pro poslední cestu. Nůž zamotaný do utěrky, toaletní papír, klíče od auta, balíček kapesníků, nabíječku, prázdnou plastovou láhev, sušenky a šňůru na prádlo, kdyby se podřezání zápěstí nepovedlo.

Oblékat se nemusel, spal v oblečení z minulého dne. Pouze si oblékl svůj nový kabát, přehodil batoh přes levé rameno a otevřel vchodové dveře. Na chvílku se zarazil, měl nutkání se otočit a prohlédnout si vše, co najednou ztratil, svůj domov i svou lásku, ale zbabělec uvnitř ho pošťouchl z bytu ven.

Dveře se zabouchly, zvuk vzdalujících se kroků vystřídalo ticho. Čas od probuzení k útěku... pouhých dvanáct minut.

KAPITOLA DRUHÁ

sebevražda

Žádné dramatické a zdlouhavé startování auta se nekonalo. Motor naskočil po prvním otočení klíčku v zapalování a Petr bez problémů vyjel z parkoviště na silnici. V rozrušení si nebyl schopen vzpomenout na jméno města, kam jezdili s dědou na pouť, a tak zadal do navigace název jihočeského krajského města, České Budějovice.

Automaticky šlapal na plyn a sledoval modrou čáru v navigaci. Hlasité pokyny ke změně směru nevnímal. Vlastně nevnímal ani cestu samotnou.

Stále měl před očima mrtvou Janu. Sedící v křesle nasáklém její krví. Čekala se mnou dítě... mou krev. A já ji kvůli tomu zabil. Kdo je schopný takovou zrůdnost udělat? Co je schopné takovou zrůdnost udělat? Jsem netvor.

Tak se otoč a udej se. Policejních stanic je všude kolem dost. Ty nemůžeš svobodně chodit po světě, nejsi člověk. Udej se!

Podíval se na displej navigace a začal vyhledávat nejbližší policejní služebnu. Po chvílce byl vyrušen výjezdem z dálnice – odbočka na Benešov. Ta trocha času stačila vnitřnímu zbabělci opět ovládnout Petrovo uvažování.

Ne! Trest smrti je zrušený a já se tahat po nekonečných soudech nenechám. Už vidím ty nadržené reportéry z televizních

stanic a deníků, jak ke mně natahují pracky s mikrofony, celý lační zachytit jakékoliv slovo od vraha vlastní rodiny. Zostudím své rodiče před celým národem a pak shniju někde ve Valdících s muklovským pérem v prdeli. Nasrat! Udělám, co musím udělat. Musím chcipnout!

Okolo Benešova míjel dopravní značku s varováním „Úsek častých nehod“ a na moment jej napadlo, že by nebylo špatné si cestu k „zaslouženému trestu“ zkrátit. Počkat si na protijedoucí kamion a bez brzdění pod něj vjet.

Blbost! Passat má tolik bezpečnostních asistentů... Přežiju a Valdice s nadrženým muklem mě stejně neminou. I přestože řídil, měl hlavu plnou myšlenek, vzpomínek a výmluv, kterými sám sobě ospravedlňoval svou zbabělost.

Před rokem kupovali pro Janu auto. Jana si vybrala Ford Fiestu, ale Petr jí pod záminkou služebního jednání vzal nejprve do dealerství VW.

Scénář měl s prodejcem předem domluvený. Nic jiného než VW nechtěl, z představy zaparkované Fiesty před domem se mu dělalo špatně. Ale Jana se nedala tak lehce odradit a ani předem připravené divadlo a lákavé cenové nabídky její rozhodnutí nezměnily. Petr už to dál nevydržel a vstoupil do jednání.

„Jani, znáš přísloví – šaty dělají člověka? To přísloví vzniklo v době, kdy auta ještě nebyla a člověk se teda ve společnosti mohl prezentovat hlavně oblečením. A fungovalo to dokonale. V pořádném oblečení se i prostoduchý vidlák dostal mezi smetánku, kde by jinak mohl maximálně roznášet jednohubky na podnose. Rozdíl v dnešní době je jenom ten, že kvalitní oblečení, hodinky a boty už nestačí, láska. Potřebuješ i dostatečně reprezentativní auto, přesně dle tvé úrovně, a ten nabízený Passat je ideální volba.“

„A jak je bezpečný!“ dodal prodejce.

Jak je bezpečný... Ty debile! S Fiestou bych to mohl narvat i pod Avii, zaklel si v duchu při vzpomínce na aktivního prodejce.

Cesta utíkala rychle, byla neděle, provoz minimální, a tak byl Petr brzy před Budějovicemi.

Na první světelné křižovatce po vjezdu do města projel na červenou. Až silné troubení našťvaných řidičů vrátilo zamýšleného Petra zpět na silnici.

„Kurva! Chceš do basy kvůli zasraný červený!“ řval z plných plic a mlátil vzteky do volantu.

Po pár stech metrech zabrzdil za zastávkou MHD, vystoupil z auta a šel se na čerstvý vzduch uklidnit a protáhnout. Celou dobu sledoval dění okolo sebe a pokukoval po možných kame-rách. Využil křoví poblíž a vyčural se za ním.

Probrán chladným dubnovým vzduchem nastoupil zpět do auta a rozjel se i bez nastavené navigace dál, směrem na Český Krumlov. Cestu znal a benzínu měl dostatek, nebylo potřeba dalších zastávek.

Během krátké chvíle se ponořil zpět do svých představ. Zas to křeslo a krev... Bože, kdy to skončí? Já už to nechci vidět!

Asi sto metrů před Petrem náhle vkročila do vozovky postava a jasným gestem signalizovala příkaz k zastavení.

Petr vyděšeně vytřeštil oči.

„Konec! Jsem v hajzlu! Cajti, zkurvení cajti!“

Napadlo ho ujet.

Nedělej to! Ve městě ne... Nemáš šanci. Vyjedou ze všech ulic a vrhnou se na tebe jak vosy. Zachovej klid. Zaplatíš s úsměvem pokutu a oni tě nechají odjet.

Petr se snažil zpomalit dýchání, uklidnit se a nasadit naučený manažerský úsměv. Mezitím dojel k postavě, která ho pohybem ruky směřovala na místo zastavení.

„Vypadáš jak figurka z Lega.“ Poprvé ten den se lehce po-usmál.

Policista se rychlým krokem přibližoval k autu a Petr si všiml modrobílé šachovnice na služební čepici.

„Měšťák! Jen posranej měšťák!“ s úlevou si špitl Petr.

Může stejně hovno a ví hovno! A s úsměvem na tváři stáhl okénko.

„Dobrý den, pane řidiči, městská policie. Vypněte motor. Musím vás poučit...“

Další slova Petr nevnímal. Vrátil se zpět do svého světa v bludšti myšlenek a upřeně strážníka pozoroval.

Sympatický štíhlý blondák, tak přes třicet. Pevný hlas a důvěryhodné vystupování. Oči sjely k opasku, kde byla zbraň.

Tu zbraň tak mít, vše rychlé a bez krve. Nemusel bych se řezat jak podsvinče. Petrovy úvahy přerušila rázná slova strážníka, který si nemohl nevšimnout upřeného pohledu na jeho pistoli.

„Předložte váš občanský a řidičský průkaz!“ zopakoval důrazně výzvu, ustoupil o krok vzad a pravou ruku položil na pistoli v pouzdře, připravený ji okamžitě použít.

Petr se probral a snažil se situaci uklidnit.

„Omlouvám se, strážníku, byl jsem zamýšlený, mám dneska těžký den.“ Vyloudil ze sebe ten nejnevinnější úsměv, který zvládl. Strážník se viditelně uklidnil a sundal ruku ze zbraně.

„Špatný den vám nekončí, jel jste v obci osmdesát pět kilometrů za hodinu. Jedná se o sledovaný přestupek za tři body. Budeme muset prověřit, zdali jste již takový přestupek nespáchal. Předložíte konečně ty požadované doklady?“

„Ano, jistě... To mě mrzí. Vydržte prosím, mám je v kabátě na zadním sedadle.“

Odkdy ty kundy městský mužou měřit a něco si prověřovat?

Petr začal v duchu zmatkovat. Co tak mužou z mých dokladů tady v autě u silnice zjistit? Natáhl se pro kabát a pomalu si ho pokládal na klín. Policista zpozorněl a pečlivě sledoval každý Petrův pohyb. Opět s rukou na zbrani.

„Strážníku, nezlobte se, ale žil jsem dlouhý čas v zahraničí. Odkdy může městská policie měřit rychlost? Znam vás jen z botiček, víte.“

Strážník slovně nereagoval, jen jeho výraz se zřetelně zpřísnil.

Tak tohle jsem poslal úplně. Petr pochopil, že nezabodoval, a začal chvatně hledat doklady v kapse kabátu.

Na čele mu vyrazil pot a ruce se začaly chvět. Uvědomil si, že doklady nechal v kanceláři. Dělal to tak vždy, když šel někam slavit, protože je nejednou v opilosti ztratil.

O to pečlivěji mě teď prověří, to je jasný. Určitě už jsem v celostátním pátrání. Muž metr osmdesát, podsaditě postavy, kaštanové vlasy česané na patku a naposledy viděn v černém Passatu směřujícím na jih. Kurva!

„Strážníku, má smůla dnes nekončí. Nechal jsem si tašku s doklady v kanceláři. Dělam to vždy, když jdeme večer pít. Už jsem je několikrát ztratil a –“

„Takže vy jste v noci požil alkoholické nápoje?“ přerušil policista Petra uprostřed věty. „Jste ochoten podrobit se dechové zkoušce?“

„A ano... samozřejmě,“ zakoktal překvapením.

Já kokot, už drž hubu!

„Nejdříve mi ovšem nadiktujete vaše údaje a my si je prověříme.“

Petr sebral poslední zbytky psychických sil, nasadil neutrální výraz a nadiktoval strážníkovi požadované údaje. Strážník si vše zapsal a odešel do auta ke kolegovi. Přesně na ten okamžik Petr čekal! Rychle otočil klíčkem, sešlápl plyn až na podlahu a všech sto sedmdesát koňských sil nechal opřít do automatické převodovky auta. Ohlušující hvízdání gum, prach a překvapené tváře strážníků.

Petr vyrazil vpřed takovou rychlostí, že měl co dělat, aby udržel auto na silnici a neboural do okolních zaparkovaných aut. Zdály slyšel policejní houkačku, ale pronásledovatele ve zpětném zrcátku neviděl. Než otočili auto, stačil dojet na konec ulice a bleskově se přiblížit k velké křižovatce.

Vzrušení, to vzrušení! Adrenalin srdce rozpohyboval do rytmu tvrdého techna. Žádný pocit strachu, naopak... Cítil se nesmrtelný, nepřemožitelný!

„To je jízda, kundy, co? Dáme si ruskou ruletu? No, kurva, že dáme!!!“ řval jak smyslů zbavený a za neustálého klení křižovatkou doslova proletěl. Jakou barvu měla světla na semaforu nezaznamenal a bylo mu to naprosto ukradené.

Kvůli velké rychlosti mohl jet pouze rovně, každý pokus o prudké zatočení by skončil převrácením vozidla.

Šílenou jízdou se dostal na hlavní třídu, která vedla do centra města. Okolní budovy se rozmazaly a Petr dokázal vnímat jen blížící se auta, mezi kterými divoce kličkoval.

Ze stran se k němu donesl zvuk dalších policejních houkaček, vosy se začaly slítávat.

Jak rychle získal pocit nepřemožitelnosti, tak rychle jej po zaslechnutí dalších sirén ztratil.

Když nezpomalí, spolehlivě se rozseká v první zatáčce nebo o první auto, které mu neuhne, ale zpomalení z něj udělá jen sladký nanuk pro vosy.

Co teď? Přemýšlej, Petře, přemýšlej!

„Kurva, nejsem žádnéj Bond! Co mám dělat?“ křičel a snažil se najít řešení.

Po levé straně zahlédl velkou budovu, největší nákupní středisko ve městě. Prudce zpomalil a na další křižovatce strhnul řízení doleva. Tímto manévrem se dostal mezi dvě tunelem propojené budovy nákupního centra.

Zvuk sirén se blížil, ale žádné policejní auto nikde ještě nezahlédl.

Opět zatočil doleva a zastavil před závorou, která jej dělila od vjezdu do garáží obchoďáku. Nedočkavě prostrčil ruku stále se otevírajícím okénkem auta a opakovaně mačkal tlačítko parkovacího automatu.

„Dělej, kurva, dělej, dělej!!!“

Pár vteřin do vydání lístku mu připadalo jako věčnost. Nervózně se otáčel za sebe, jestli se neblíží policajti. Nesmí ho vidět vjíždět!

Konečně držel lístek v ruce, hodil ho na palubovku a sledoval zvedající se závoru.

„Nahoru!!!“

V prvním patře garáží bylo plno, nezbývalo mu nic jiného, než pokračovat do dalšího patra.

Po cestě do druhého patra slyšel venku projet několik policejních aut. Všechny pokračovaly dál, žádné nezastavilo.

Uklidnil se, dech se zpomalil, stejně tak i tlukot srdce.

„Magore, seš dobrej! Seš dobrej, jo, seš!“

Zaparkoval auto na volném místě, vypnul motor a sesunul se do sedadla. Pár minut nehnutě seděl a pokoušel se vymyslet, jak pokračovat. Bylo těžké nad něčím uvažovat, dohnala ho únava z celého ďábelského dne.

Víčka těžkla a představa, že si na pár minut v autě zdřímne, byla stále lákavější.

Tady nemůžeš spát! Vráti se a dojde jim to. Znají to tu. Musíš pryč, dokud to jde.

Vnitřní zbabělec se probudil.

Petr vystoupil z auta, oblékl si kabát a z kufru vyndal batoh.

Zamkl auto a chtěl hodit klíče jen tak do prostoru. Zarazil se. Nemohl, to auto bylo přece Jany. Klíče vložil do malé kapsy v batohu.

Prošel garážemi přímo do nákupního centra, kde se pohybovala horda lidí lačná po nákupech. Tady byl v bezpečí. Sedl si na lavičku a začal přemýšlet, co dál.

Horní Planá! Ano, to je to město na Šumavě, kam jezdil jako malý s dědou. Tam už si vzpomene, kudy se dostat do lesa... do toho lesa.

Zvedl se z lavičky a pomalým, klidným krokem vyšel směrem k východu z nákupního centra. Těsně předtím, než budovu

opustil, zastavil jednoho postaršího muže a zeptal se na cestu, kudy se dostat na vlakové nádraží.

Z popisu cesty moc moudrý nebyl, Budějovice neznal, ale přibližný směr k nádraží si zapamatoval.

Asi po deseti minutách chůze se dostal do staré obytné čtvrti, která jakoby pražskému Žižkovu z oka vypadla. Podobné domy, ulice i atmosféra.

A také developeři se správnými kontakty na stavebním úřadě. Petr míjel čtyřpatrový dům, který na místě původní zástavby vyrostl teprve nedávno. Odpornější zásah do charakteru ulice snad neexistoval.

Cesta přes starou čtvrť Petra odvedla od myšlenek na dnešní den. Nechvátal. Když si už nebyl jistý směrem, slušně se zeptal kolemjdoucího a loudavou chůzí pokračoval dál k nádraží. Uvolněně, nezastavitelně, bez emocí ve tváři.

Přešel rušnou ulici, která oddělovala starou obytnou čtvrť od Lannovy třídy. Ano, tu mi popisoval děda z nákupáku. Musím jít po Lannově třídě nahoru a nemůžu vlakáč minout.

Lannova třída byla plná obchodů, bank a spěchajících lidí. Z jedné bankovní pobočky vyšel noblesně oblečený pán, v jedné ruce držel draze vypadající kožený kufr a v druhé mobilní telefon, do kterého bez přestání mluvil. Rozepnutý vlněný kabát při jeho rychlé chůzi vlál ve větru.

Včera jsem takto vycházel ze dveří já a volal jsem Janě, kam jdeme s klukama slavit. Kabát rozepnutý, bylo teplo... A co ze mě po pár hodinách je?

Odvrátil od muže v kabátě tvář a zrychlil krok, jako by chtěl utéci realitě.

Neutekl.

Ze vchodu před ním vyšlo pět uniformovaných policistů. Z překvapení jej píchlo u srdce, ale nenechal na sobě nic znát a bez problémů policisty minul. Otočil se a spatřil na zdi budovy

viset velkou cedulí s nápisem „Krajské ředitelství Policie České republiky.“

Ty vole a rovnou na prezidium jít nechceš? Rychle otočil hlavu na druhou stranu, kde v chůzi takřka narazil do malé budky, určené pro pěší hlídky městské policie. Petr se jen ušklíbl, protočil oči v sloup a ještě více zrychlil krok.

Děda z obchodního centra měl pravdu. Na konci Lannovy třídy se před Petrem vynořila velká neudržovaná budova vlakového nádraží. Tentokrát se architektonickou krásou nekochal. Chvatně přešel čtyřproudovou silnici a vešel do velké haly vlakového nádraží.

Už během policejní kontroly mu bylo jasné, že stejně jako doklady nemá u sebe ani peněženku. Tu si nenechal v kanceláři, ale doma. Když nebyla v kabátě, ležela doma na botníku.

Jana mu při každém příchodu vyndávala věci z kapes. Z bundy, z kabátu, z mikiny. Před lety se jí podařilo vyprat bundu i s peněženkou. Petr na Janu křičel jako hulvát celý večer a strašil, co všechno se zničilo. Když se později zjistilo, že se poškodila pouze kožená peněženka a dva paragony z elektra, ani se neomluvil. Peněženka stála přece dvojku.

„Dobrý den, můžete mi říci, kdy jede nejbližší spoj do Horní Plané?“

Oběžní pokladní za přepážkou si posunula brýle. Pomalu se nahnula dopředu, aby lépe viděla dotěrného cestujícího a s arogantním nádechem v hlase odpověděla: „Mladý muži, já prodávám jízdenky. Nejsem infocentrum. Co kdyby se vaše milost otočila tímto směrem, kde uvidí jízdní řád, nebo použila mobilní aplikaci IDOS? Na shledanou. Další prosím!“

Ty důležitá krávo!!! Petr na poslední chvíli zadržel dech a zanađával si pouze v duchu. Žádný rozruch si nemůžes dovolit.

Popošel blíže k informační tabuli, kde brzy našel to, co hledal. Osobní vlak směr Volary. Číslo spoje 8113. Odjezd v 18:13

z druhého nástupiště – příjezd do Horní Planý v 19:57. To je za osm minut!

Během vteřiny vyhledal ceduli ukazující směr k druhému nástupišti a okamžitě vystartoval. Právě včas, velké vchodové dveře do nádražní haly se pohnuly a dovnitř vešla policejní hlídka.

Už si ani nivybavoval, kdy naposledy jel vlakem. V dětství jezdil vlakem moc rád. Miloval charakteristický zvuk podvozku vagonů a s ním spojené vzrušení z neznámých dálek a krajů, kterými vlak projížděl. Vyhledával pohled na koleje, které v dáli mizely v zatáčce, až z toho pohledu mrazilo. Ta nejistota a zároveň vzrušení z nevědomí, co na něj za těmi zatáčkami čeká.

Oškrabanou částí okna pozoroval ubíhající krajinu a pomalu se nechával unášet únavou, která se v teple vlaku vrátila. Z lehkého spánku jej vyrušil hluk posuvných vagonových dveří a pak zvuk lomčující kliky u dveří.

„Obsazeno, nevidíte červenou?“

„Omlouvám se, nevšiml jsem si, spěchám.“

Tak to máš blbý, já tě nepustím. Pomyslel si Petr a znovu se posadil na železný záchod.

Neznámý nelhal, měl naspěch. Po pár vteřinách přešlapování to vzdal a šel zkusit štěstí dál do vlaku.

Hlava opět pomalu padala dolů a Petr tentokrát tvrdě usnul. Žádné sny, jen tma a pravidelné oddychování na okno vagonu, které se začalo mlžít.

Silný zvuk lomčující kliky.

Petr se probral a automaticky upozornil na červené světlo, označující obsazenost WC.

„Kontrola jízdenek!“ ozval se za dveřmi ostrý ženský hlas. „Vyjděte z toalety a ukažte mi platnou jízdenku, prosím!“

Petr byl připraven.

„Jistě, okamžik prosím, pouze si umyji ruce a upravím kabát,“ odpověděl hlasem univerzitního profesora a po nutné dramatické pauze odemkl a otevřel dveře.

Před ním stála mladá půvabná průvodčí se spleteným blond copem, který jí splýval až k úzkému pasu.

„Vaši jízdenku, prosím,“ naléhala průvodčí a natáhla k Petrovi ruku.

„Jmenuji se doktor Karel Mládek a omlouvám se, že jsem si dovolil vám skočit do řeči, ale zkrátím tuto pro nás oba nepříjemnou chvíli a přiznám se. Nemám zakoupenou platnou jízdenku.“

Průvodčí byla seriózním zjevem i vystupováním mile překvapena, ale navyká z praxe automaticky navrhla nucené opuštění vlaku v příští zastávce v Křemži nebo zakoupení jízdenky a zaplacení příslušné pokuty.

„Z jistého důvodu jsem si nechal své doklady a peněženku doma. Ale má situace je natolik naléhavá, že jistě pochopíte...“ Petr úmyslně nedokončil větu a bleskově změnil profesorský výraz na otcovský ustaraný.

„Ne, konec formalit slečno, budu upřímný,“ řekl jemným hlasem. „Jak se jmenujete?“

„Anna Holá, ale proč?“

„Tak Anička!?“ Mile se usmál a nechal pár vteřin ticha. Anička mu tála před očima.

„Aničko, máte děti?“

„Ano, syna.“

„To rád slyším, Aničko, a kolikpak mu je let?“

„Tři roky, jmenuje se Tomáš.“

„Tomáš? Můj nejlepší přítel se jmenuje Tomáš, krásné jméno. A je zdravý?“

„Ano, je zdravý, měl jen běžné dětské nemoci, jen jako roční si zlomil ručičku.“

Na tohle Petr čekal.

„To pro vás muselo být strašné! Takový drobeček, a hned zlomenina. Doufám, že nemá žádné trvalé následky? Ale když jste říkala, že je zdravý...“

„Ano, je v pořádku, ale museli mu tu ruku rovnat, málem jsem v ordinaci omdlela. Kdybyste viděl, jak brečel,“ na konci věty průvodčí polkla a v očích se objevily první slzy.

„Nechtěl jsem vás rozrušit. Omlouvám se, Aničko.“ Medovějším hlasem snad nikdy nemluvil. „Vím, jak se cítíte. Mám dvouletou dcerku, která nemá tolik štěstí jako váš Tomášek. Trpí vážnou poruchou krvetvorby a silnou epilepsií. Právě je s mou ženou na návštěvě u dědy v Horní Plané a ráno se jí přihodil další záchvat. Léky a klid na lůžku pomohou, ale... Lucinka je na mě velice fixovaná. Když ji večer před spaním držím v náručí...“ Petr rozechvěl rty, teatrálně odvrátil tvář od průvodčí a otřel si oči. „Omlouvám se za své slzy,“ i přes sebevětší snahu se mu žádné slzy vytlačit nepodařilo, „její stav se vždy znatelně zlepšil.“

„To mě velice mrzí, pane Mládku.“

„Máte citlivou duši, a proto dozajista pochopíte, proč jsem v tom spěchu zapomněl peněženku a nastoupil vědomě do vlaku bez jízdenky.“

„Udělela bych to samé, pane doktore. Zapomeňte na jízdenku, vím o vás a nikdo jiný ve vlaku jízdenky nekontroluje. Na první pohled jste vzdělaný a slušný člověk, navíc s takovým trápením. Sedněte si v klidu do vozu. Ať vám to s Lucinkou dobře dopadne. Jste obětavý a milující tatínek, pánbůh to vidí.“

Petr si utřel neexistující slzy a s dojatým úsměvem hlasitě děkoval odcházející průvodčí.

Koncert skončil.

„To je jiné pohodlíčko,“ zaradoval se a spokojeně se uvelebil na měkké sedačce v kupé.

Nádraží v Horní Plané nepoznával, stejně tak město samotné. Nepoznal ani jednu uličku nebo dům, vůbec nic, a přes den by nebyl úspěšnější. Za tolik let se dětské vzpomínky roztrhaly na nesouvislé útržky a město změnilo k nepoznání.

Po setmění se cítil celkem bezpečně. Sedl si na jednu z laviček na náměstí a dopnul si kabát až ke krku. Znatelně se ochladilo.

Vyndal z kapsy vypnutý mobilní telefon. Nedokázal si vůbec vybavit, kdy ho při útěku z Prahy vypnul. Už se jej chystal automatickým pohybem palce zapnout, když se po vteřině rozmyslel a otevřel slot pro SIM.

Se slovy „Nasrat!“ kartu zlomil a hodil do odpadkového koše vedle lavičky.

Uvědomoval si, že nové mobily lze vystopovat i bez SIM karty, ale nezbavil se ho, potřeboval se ubytovat.

Sledoval okolo procházející lidi, až jej zaujala sympaticky vypadající babička. Byla oblečená do teplé zimní bundy a pod tíhou plné nákupní tašky se nahýbala na jednu stranu.

Abychy babičku nevyděsil, vstal z lavičky několik vteřin před jejím příchodem. Popošel pár kroků k lampě, kde na něj bylo lépe vidět a stará žena mohla rozpoznat jeho oblečení a milý úsměv. Věřil, že pořekadlo „šaty dělají člověka“ opět zafunguje.

Nemýlil se.

Pár zdvořilých vět, nabídka pomoci s těžkou taškou, a za chvíli babička ochotně cupitala ke své známé, která měla v podkroví svého domu zřízené ubytování pro turisty. Srdečné rozloučení, poděkování a Petr stál v teple předsíně u paní Sedlecké.

„Kdyby vás Jituška nedoporučila, neubytovala bych vás. Nezlobte se, je sice mimo sezónu a pokoj mám volný, ale v tuhle hodinu... V mých letech. Člověk nikdy neví, na koho narazí. Po světě chodí tolik darebáků, stačí sledovat ty televizní noviny a hned jdu zkontrolovat dveře, jestli jsem zamkla.“

„Jste velice laskavá, paní Sedlecká. Ze mě strach mít rozhodně nemusíte, já žádný darebák nejsem.“

Paní Sedlecká si zkušeným pohledem sjela Petra od hlavy až patě a se slovy, že na pobudu opravdu nevypadá, mu podala klíče od pokoje.

„Na kolik dní se chcete zdržet, pane...?“

„Mládek, doktor Karel Mládek,“ představil se Petr.

„Omlouvám se, že jsem se nepředstavil dříve, ale přes vaši kamarádku nebyl nějak prostor,“ zavtipkoval pro zvýšení důvěryhodnosti. „Tři dny, ano na tři dny.“

„To je akorát, pane Mládku, protože ve čtvrtek mi přijedou Pražáci. Jezdí každý rok a jsou to velice věrní klienti. Vy jste taky z Prahy? Máte podobnou mluvu.“

„Z Mladé Boleslavi, ale do Prahy dojíždím za prací, asi proto zním stejně,“ pousmál se.

„Ach ták, ale v Boleslavi se mají lidi taky moc dobře, všichni pracují ve Škodovce. Ty odbory, jaký tam máte, no, tu mzdu si za tu dřinu zasloužíte, to nikdo nemůže říct ani popel.“

Petr byl k smrti unaven, čekal ho poslední a velice těžký den, chtěl si už konečně odpočinout. Musel rozjíždějící se babičku zastavit.

„Mrzí mě, že musím náš příjemný rozhovor ukončit, ale mám za sebou dlouhý den a brzy vstávám. Nespal jsem spousty hodin.“

„Ale jistě, jen jděte. Postel je čistě povlečená, ručníky máte v koupelně a heslo na wifi je u televize. Jen prosím, nedávejte televizi moc nahlas, špatně spím, probudí mě i padající špendlík.“

Petr ještě jednou poděkoval, otočil se a vyšel po dřevěných schodech do pokoje v podkroví.

Po horké sprše si sedl na postel, otevřel batoh a vyndal z něj sušenky. Nejedl celý den, ale hlad dostal až ve sprše. Sušenky v něm zmizely během pár vteřin.

Pak z kapsy vyndal svůj mobilní telefon, zapnul jej a uvedl do továrního nastavení. Z batohu vytáhl nabíječku a připojil ji k mobilu, který dal na noční stolek.

V šuplíku pod televizí našel poznámkový sešit a propisku. Vytrhl jednu stránku a na ni napsal:

Dobré ráno, paní Sedlecká!

Musel jsem neočekávaně odjet zpět do Mladé Boleslavi. U sebe nemám dostatek hotovosti ani čas ji vybrat z bankomatu. Dlužen Vám nezůstanu. Přiložený mobilní telefon byl poctivě zakoupen a jeho hodnota přesahuje patnáct tisíc korun. Odbory mi jistě koupí nový.

Velice se omlouvám za nepříjemné překvapení a děkuji za ubytování!

S pozdravem

JUDr. Karel Mládek

Jakmile zprávu položil k mobilnímu telefonu, vzal do ruky starý erární budík z nočního stolku a nastavil buzení na čtyři hodiny ráno. Snad to bábu neprobudí. Usnul během vteřiny.

Opět žádné sny ani noční můry, jen nekonečné nic, ze kterého byl vytržen typickým kovovým zvukem starého budíku.

Bleskovým úderem ruky zastavil zvonění a chvilku nehnutě poslouchal, zdali se ze tmy domu neozve probuzená paní Sedlecká.

Nic neslyšel, pouze tikající budík.

Pomalou a co nejtíšeji se ve tmě proplížil do koupelny, kde rozsvítil světlo. V pokoji rozsvěcet nechtěl.

Potichu se oblékl, hodil si na záda batoh a vykročil směrem ke dveřím. Tam se zastavil a zamyslel.

„Kdyby náhodou,“ zašeptal a vrátil se zpět do koupelny, kde vyndal z batohu prázdnou plastovou láhev a naplnil ji vodou. Když byla láhev v batohu a batoh zpět na zádech, zhasnul v koupelně světlo a odešel ke dveřím pokoje.

Než se odvážil vůbec sáhnout na kliku, dlouze a v naprosté tichosti poslouchal přes dveře, jestli je dole stále klid.

Nebyl! Byl slyšet slabý hluk rádia či televize.

Já ji vzbudil, kurva! Teď nemůže chrápat a čumí dole na televizi.

Ale neměl na výběr, musel pryč.

Opatrně pootevřel dveře. Hluk televize znatelně zesílil.

Ta baba je snad hluchá, ale to je moje šance. Jako ninja, co nejpomaleji a nejopatrněji, našlapoval po schodech dolů. Schod za schodem. Starý dřevěný schod za starým dřevěným schodem, a to se okamžitě projevilo. Co krok, to zavržení.

Petr jen rezignovaně mávl rukou a zrychlil sestup. Když se nohou dotkl studené dlažby, věděl, že už jen stačí projít okolo otevřených dveří bytu paní Sedlecké, nazout boty a zmizet.

Petrův pohyb připomínal trhavou chůzi chameleona. Skoro nedýchal a pouze se soustředil, kam šlape.

Nesmí mě vidět, nesmí! opakoval si v duchu stále dokola, až se dostal na úroveň otevřených dveří, ze kterých blikalo světlo z televize.

Připlížil se v úmyslu nejdříve se přesvědčit, jakým směrem paní Sedlecká sleduje televizi, a pak osvětlený prostor na chodbě co nejrychleji překonat.

Jako duch z hororu nakoukl zpoza zárubně do bytu, kde jeho na tmou navyklé oči oslnila záře z televize. Reflexivně je zavřel a ucukl hlavou zpět za zeď. Při tom pohybu udělal nechtěný krok na stranu a ucítil náraz pravé nohy do studeného tvrdého materiálu. Keramická váza se zakymácela a s charakteristickým zvukem se rozbila o dlažbu.

„A je po schovávané!!! Do hajzlu!“ zaklel a již normálním krokem vešel do bytu, aby se pokusil situaci vysvětlit.

V půlce místnosti se zastavil, nevěřicně zíral před sebe a po chvíli se začal nahlas smát.

„Špatně spím, probudí mě i padající špendlík!“ Bez obav popošel k velkému křeslu, kde se naklonil nad paní Sedleckou.

„Vole, co to je!“ S úlekem couvl o krok zpět. Chvilku nehnuté stál a čekal, co se bude dít. Ale nedělo se nic. Sebral odvahu